

Geloof het Evangelie

Lezen: Markus 1: 1-15

Tekst: Markus 1: 15b

Zingen:

Ps. 98: 1

Ps. 40: 5

Ps. 119: 45, 65, 84

Ps. 95: 4

Ps. 25: 7

Geliefde gemeente, het Woord van God dat deze middag tot ons komt, zijn woorden van de Heere Jezus Christus Zelf. U kunt ze vinden in het laatste gedeelte van vers 15 van Markus 1. De tekst voor de prediking is Markus 1 vers 15b, waar wij de Heere Jezus Zelf horen zeggen: *Bekeert u, en gelooft het Evangelie.*

Het is één van de teksten waarnaar verwezen wordt in Zondag 7, vraag en antwoord 22 en 23. Daar vraagt de onderwijzer: *Wat is een Christen nodig te geloven?* En dan luidt het antwoord: *Al wat ons in het Evangelie beloofd wordt, hetwelk ons de artikelen van ons algemeen en ongetwijfeld christelijk geloof in een hoofdsom leren.* En daarna volgt de vraag: *Hoe luiden die artikelen?* Dan volgt die schone geloofsbelijdenis, die we zojuist, zo de Heere het gaf, met ons hart hebben beleden.

Geliefde gemeente, wij weten dat de bekende prediker Charles Haddon Spurgeon een lange tijd heeft mogen dienen in de stad Londen. Op een dag liep hij door de straten van die grote stad en ontmoette hij daar een arme kolendrager. Met deze man raakte hij in gesprek, en het onderwerp van dat gesprek was het geloof. Toen zei die kolendrager: ik ben ook een gelovige. Maar hij ging maar af en toe naar de kerk. En toen Spurgeon hem vroeg naar welke kerk hij dan ging, zei hij: ik ga naar de rooms-katholieke kerk. Spurgeon vroeg hem verder: maar wat geloof je dan toch, als je zegt dat je een gelovige bent? Toen antwoordde die kolendrager: ik geloof wat de kerk gelooft.

Dat vond Spurgeon een zeer arm antwoord. Want hoe kan een kerk niet dwalen? En wat heb je aan een geloof dat een ander gelooft? Die kolendrager verstond het onderwijs van de Catechismus niet. En zou dat in de eenentwintigste eeuw anders zijn? Ik denk dat het nog veel erger geworden is. Vele mensen zeggen te geloven. Maar waarin dan? Wat is dan de inhoud van dat geloof? Je hoort nog weleens mensen spreken over *mijn geloof*. Bijvoorbeeld als ze het heel moeilijk hebben, of in heel verdrietige omstandigheden gekomen zijn. Dan hoor je ze zeggen: toen had ik zoveel aan mijn geloof. Ja, maar wat is dat eigenlijk, *mijn geloof*?

Weet u wat ware gelovigen in hun leven gaan leren? Dat ze aan hun geloof op zichzelf niets hebben, maar des te meer aan hun God, Die zij door het geloof hebben leren kennen. Nee, het is helemaal geen achterhaalde vraag die wij deze middag tegenkomen in Zondag 7: *Wat is een Christen nodig te geloven?* Daar kan maar één antwoord op zijn. En dat antwoord mogen wij eigenlijk geven met de woorden van onze tekst, met de woorden die de Heere Jezus Zelf eens heeft verkondigd: *Gelooft het Evangelie.*

Die woorden vormen dan ook het thema voor de prediking deze middag: **Geloof het Evangelie.**

We staan stil bij drie gedachten:

1. In de eerste plaats: de Prediker van dit woord.
2. In de tweede plaats: de inhoud van dit woord.
3. In de derde plaats: de beleving van dit woord.

1. De Prediker van dit woord

In onze tekst onderstreept Markus heel duidelijk één van de ambten van de Heere Jezus Christus, namelijk Zijn profetisch ambt. Want Hij predikte het Evangelie van het Koninkrijk Gods. Wat wil dat zeggen? Dat de Heere Jezus de hoogste Profeet en Leraar is. We zullen het later nog horen als we bij Zondag 12 komen. Daar wordt gezegd wat Hij als Profeet doet: Hij openbaart ons de verborgen raad en wil Gods van onze verlossing.

En hoe heeft de Heere Jezus dat gedaan? Hoe heeft Hij op die wijze gepredikt? Hoe is Hij Profeet geweest? Wel, in Markus 1 vers 22, dat hebben we niet gelezen, lezen wij dat de Heere Jezus predikte *als machthebbende*. Die uitdrukking laat ons weten dat de Heere Jezus predikte met gezag, met autoriteit. Als een heraut sprak Hij het Woord van Zijn Vader. Dat woordje *heraut* ligt ook opgesloten in het Griekse woord dat in vers 14 vertaald is met *predikende*. Ja, Hij sprak met gezag, als een heraut van Zijn Vader. Het kon ook niet anders, want Hij was de Zoon van God. Hij was God Zelf. Naar Zijn goddelijke natuur bezat Hij dat hoogste gezag. Vanuit dat gezag kon Hij preken.

Maar Hij was door Zijn Vader ook verordeneerd tot die taak. Niet alleen naar Zijn Godheid, maar wij weten ook dat Hij de Zoon des mensen geworden is. Hij is de unieke Middelaar Gods en der mensen. En als Mens zou Hij ook prediken. Daarom had Hij als Mens ook de Heilige Geest nodig, Die Hem daartoe gezalfd heeft. Zo werd Christus de meest unieke Prediker Die er ooit geweest is: de Prediker van het Evangelie van het Koninkrijk Gods.

Wanneer is Christus nu met dit werk begonnen? Dat lezen wij in onze tekst: *nadat Johannes overgeleverd was*. Dat betekent heel eenvoudig, jongens en meisjes: toen die goddeloze Herodes Johannes gevangen genomen had en in de gevangenis had laten zetten, om hem daar uiteindelijk te laten onthoofden. Toen dat gebeurd was, begon de Heere Jezus meer en meer openbaar te prediken. Toen Johannes zijn werk moest neerleggen als de voorbereider en wegbereider van Christus, toen kwam het moment dat Christus Zelf het land doorging en predikte het Evangelie.

Want het Koninkrijk Gods was nabijgekomen. Ja, Christus was gekomen. Toen begon Hij in eigen Persoon te preken en zo komen wij Hem tegen in onze tekst: *Bekeert u, en geloof het Evangelie*. Maar weet u, gemeente, feitelijk is de Heere Jezus al veel eerder begonnen met preken. Voordat Hij het Zelf deed hier op aarde, heeft Hij het al gedaan in de tijd van het Oude Testament. We zouden het zo kunnen zeggen: Hij was ten tijde van het Oude Testament de Voorprediker. Vóór Zijn komst heeft Hij Zijn profeten gezonden. En wat hebben die profeten gedaan? Niets anders dan het Evangelie verkondigd aan arme zondaren.

Ik herinner u nog even aan Zondag 6 van de Catechismus. Nadat Christus was voorgesteld als die unieke Middelaar en Verlosser, kwam de vraag: waaruit kan een zondaar weten dat deze Middelaar zo is? En toen luidde het antwoord: uit het heilig Evangelie. En toen hebben we ook gehoord dat daar het Oude Testament helemaal bij hoort.

Daarom is het een heel belangrijke vraag hoe wij persoonlijk het Oude Testament lezen. Gemeente, is het Oude Testament voor u, voor jou, ook al echt Evangelie geworden? Sinds de moederbelofte klonk in het paradijs, kwamen de beloften van de komende Messias. Heel dat Oude Testament is die rol des boeks die met Zijn Naam vervuld is. Dan nog maar niet te spreken over die bijzondere offerdienst, met al die details in tabernakel- en tempeldienst. En dan de heerlijke psalmen waarin ook Christus verborgen is. En al die profetieën die daarop gevolgd zijn.

Dus Christus is niet alleen de Prediker Zelf geweest, maar Hij is ook de Voorprediker geweest van het heilig Evangelie vóór Zijn komst op aarde. En daarna, toen Hij opgevaren is naar de hemel, toen Hij het land niet meer doorwandelde om te prediken: *Bekeert u, en geloof het Evangelie*, toen bleef Hij nog doorpreken. En Hij preekt nog steeds door. Hoe dan? Toen Hij opgevaren is naar de hemel, zo heeft David geprofeteerd: *Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ook de wederhorigen, om bij U te wonen, o HEERE God!*

Toen heeft Hij vanuit de hemel gaven gegeven aan Zijn Kerk. En als Paulus in Efeze 4 de gemeente wijst op de hemelvaart van Christus en op de gaven die Hij zendt, dan noemt hij als eerste gaven onder andere de dienaren van het Evangelie. Dus als er een prediker naar u toe gezonden wordt met een woord van Christus, dan is dat hemelvaartsvrucht. Wat een gave. En omdat de Heere Jezus na Zijn hemelvaart Zijn knechten is blijven zenden, en Hij dat zal blijven doen tot de jongste dag, blijft Hij prediken. Hij blijft door hen prediken.

Daarom mogen wij vanmiddag zeggen: Hij is niet alleen Zelf een Prediker geweest, Hij was niet alleen een Voorprediker, maar Hij blijft tot de jongste dag ook een Naprediker.

En het zou u, jou en mij moeten verbreken van verwondering dat die grote Prediker in de hemel dat ook vandaag nog in Kralingen geeft. Dat Zijn stem ook in dit gebouw nog klinken mag in die immens grote stad: *Bekeert u, en geloof het Evangelie*.

We hebben het niet verdiend. We zijn niet beter dan de mensen die vandaag in de haven. We zijn niet beter dan de mensen die op zondag naar het stadion gaan. We zijn net zo slecht van nature. En dan zegt de Heere: Kom toch, gemeente van Kralingen, in de Jeruzalemkerk, *bekeert u, en geloof het Evangelie*. Hier klinkt Zijn stem nog.

En welke Prediker is de Heere Jezus? Hij staat er Zelf voor in dat Zijn Evangelie gepredikt wordt. Daarom is de prediking zo'n groot wonder. En het blijft een wonder. Want het is allereerst nodig tot zaligheid van zondaren. Onbekeerde zondaren zijn op de juiste plek waar Zijn stem in de zuivere prediking klinkt. Want nog steeds is het waar, gemeente, dat het de Heere behaagd heeft *door de dwaasheid der prediking zalig te maken, die geloven*. Daarom zal Hij onder de prediking van Zijn Woord zorgen dat dat heerlijke Woord, dat Evangelie, een zaad der wedergeboorte is.

En wat is dan de eerste vrucht van de wedergeboorte? Is dat niet dat ware geloof? Dus voor het begin van het geestelijke leven is dat Evangelie nodig. Maar ook daarna blijft het nodig om het werk dat de Heere doet in het hart te versterken en te verhelderen. O, wat blijft het onderwijs ook voor een ware gelovige onmisbaar.

Vandaar dat de onderwijzer heel terecht vraagt in Zondag 7: *Wat is dan een Christen nodig te geloven?* Dan is het wel belangrijk wie de onderwijzer bedoelt met een *Christen*. Want die naam wordt wel vaker gebruikt in de Catechismus. Maar de persoon die de onderwijzer hier voor ogen heeft, en die hij een Christen noemt, is in de eerste plaats dezelfde persoon als in Zondag 1.

Wij hebben het hier niet over een naamchristen of een schijnchristen. Het gaat hier in de eerste plaats om een ware Christen, die als het ware al bij de opening van de Catechismus getekend wordt als iemand die leert kennen wat de enige troost is, beide in leven en sterven. Maar dan is het ook een persoon die in dat onderwijs over die enige troost die grote vraag leerde inleven: hoe groot mijn zonden en ellende zijn. Die het ontdekt heeft dat hij zwaar en menigmaal tegen al de geboden Gods gezondigd heeft en geen daarvan gehouden heeft. Die ontdekt heeft dat hij maar één ding verdiend heeft: de dood.

En dat gaat die Christen, de Christen van Zondag 1, ook geloven. Zo maakt de Heilige Geest plaats voor die Middelaar en Verlosser van Wie de Schriften zo rijk spreken. Dan zal het geloof in het hart geboren worden: het is niet alleen voor anderen, maar zelfs ook voor mij.

Maar als dat geloof begint te geloven in je hart, betekent dat nog niet dat je dan alles weet en alles verstaat. Welnee. Dat beginnende geloofsleven moet verdiept worden, moet versterkt worden. Vandaar dat het Evangelie nodig blijft voor een Christen.

Maar dat betekent natuurlijk ook dat het Evangelie onmisbaar nodig is voor allen die weliswaar in naam christen zijn, maar het nog niet met hun hart zijn. Want als je door Gods genade zo'n ware Christen worden mag, dan blijf je belang houden bij de inhoud van het Evangelie.

En wat houdt dat dan in? Twee dingen. Allereerst dat vanuit dat Evangelie verklaard en uitgelegd wordt wat de inhoud van dat Evangelie is. Maar vervolgens ook dat er aangedrongen wordt, met ernst en met liefde, met bewogenheid en welmenendheid, om dat rijke Evangelie dan ook te geloven. Vandaar dat we de Heere Jezus in onze tekst horen zeggen, als die Prediker bij uitnemendheid: *Geloof het Evangelie*.

En Gods knechten worden in navolging van Christus geroepen om zo ook te prediken als de tekst daartoe aanleiding geeft. Die gehoorzaamheid zien wij bijvoorbeeld bij Paulus en Silas in de gevangenis van Filippi, wanneer de stokbewaarder uitroept: *Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?* En dan klinkt, in navolging van Christus: *Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis*.

En dat brengt ons bij de inhoud van het Evangelie.

2. De inhoud van dit woord

De Heere Jezus is begonnen met prediken. En in onze tekst vinden we als het ware een korte samenvatting van Zijn prediking op aarde: *Bekeert u, en gelooft het Evangelie*. Het is ook op grond van dat woord dat de leerling in Zondag 7 dat belijdt. Als gevraagd wordt: *Wat is dan een Christen nodig te geloven?* dan zegt hij: *Al wat ons in het Evangelie beloofd wordt*. Daar staat als één van de verwijsteksten Markus 1 vers 15.

Nu is het heel belangrijk dat we helder hebben wat hier in onze tekst, maar ook in antwoord 22 van Zondag 7, met het woordje *Evangelie* bedoeld wordt. Spreekt hier het woord *Evangelie* van heel de Schrift? Jazeker, laat dat duidelijk zijn. Voor het geestelijke leven is heel de Schrift onmisbaar, van Genesis 1 vers 1 tot Openbaring 22 vers 21. Niets mag je ervan afdoen en niets eraan toedoen. Heel die Schrift is de voedingsbron voor een ware gelovige. Maar toch ligt in onze tekst, en ook hier in Zondag 7, de nadruk op een bepaald deel van dat heerlijke Woord van God, namelijk op het Evangelie in de betekenis van de blijde boodschap.

Wij onderscheiden in Gods Woord wet en Evangelie, die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. En ik ga het nog een keer benadrukken: beide delen van Gods Woord gaan echt functioneren vanaf het uur van de wedergeboorte. Want de wet is nodig om tot de kennis van je zonden te komen, en het Evangelie is nodig om aan de weet te komen dat je zonden vergeven kunnen worden, ja, vergeven zijn.

Daarom is het ook heel schriftuurlijk dat aan de troost van het Evangelie, aan de blijde boodschap, een scherpe wetsprediking vooraf moet gaan. Zoals Paulus daar ook in zijn brief aan de Galaten op gewezen heeft: *Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. En: Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft.*

Daarom moeten wij het woordje *Evangelie* in onze tekst, maar ook hier in Zondag 7, in het bijzonder toepassen op de beloften van het Evangelie. Ja, laat ik het maar zo zeggen: op Christus, de inhoud van het Evangelie. Want hier wordt het woordje *Evangelie* gebruikt in het stuk van de verlossing. *Al wat ons in het Evangelie beloofd wordt.*

Kijk, en als dan de Heilige Geest met Zijn wet komt om een zondaar te ontdekken aan zijn zonde en schuld, dan kan het niet anders of het Evangelie gaat spreken. Daarom moeten die beloften van het Evangelie ook gepredikt worden. Want ze spreken van de zaligheid, van de verlossing die in Christus is. Die beloften laten de mens weten: nergens anders is er zaligheid dan alleen in de Heere Jezus Christus.

En dat is nu onmisbaar nodig om te geloven, om behouden te worden. Dat doet de wet niet. De wet behoudt geen zondaar. Al gaat een wedergeboren zondaar de inhoud en de eis van de wet echt geloven en toestemmen en ervoor vallen, dan ervaart hij ook wat die wet wel doet. Die klaagt aan, die ontdekt, die kan alleen maar vervloeken. Die kan alleen maar wijzen op de rechtvaardige straf, meer niet.

Maar het Evangelie spreekt van de verlossing door Christus. En het geloof in dat Woord zal een zondaar eeuwig behouden. Jawel, *al wat ons in het Evangelie beloofd wordt*, dat is de blijde boodschap. Maar wat is dan de inhoud van die blijde boodschap? Die inhoud vinden we allereerst in het Woord van God Zelf. Zowel het Oude als het Nieuwe Testament spreekt van al wat ons in het Evangelie beloofd wordt. Maar wij zouden het ook mogen samenvatten. Alleen, waar moet je dan beginnen en waar moet je dan eindigen als je al die beloften uit het Oude en Nieuwe Testament samen wilt vatten?

De Heere is daarin zo goed geweest dat Hij er Zelf voor gezorgd heeft dat in de christelijke kerk, na de uitstorting van de Heilige Geest, een compacte samenvatting geboren werd, ja, geboren werd, die deze heerlijke geloofsinhoud kort en bondig weergeeft. De Catechismus spreekt van een *hoofdsom*. Dat woord gebruiken wij niet meer zoveel, jongens en meisjes, maar je mag het eenvoudig vertalen met: een samenvatting. Dat leer je vroeger of later op school ook, dat je van een dik boek een samenvatting moet maken en de kern ervan kort moet weergeven. Nu heeft de Heere ervoor gezorgd dat er zo'n samenvatting is van de beloften van het heilig Evangelie, als een opsomming van de belangrijkste onderdelen van de geloofsinhoud.

En waar gaat het dan in de eerste plaats om, gemeente? Wat is dan het voorwerp van het geloof van een ware Christen? Ik vraag het eigenlijk verkeerd. Niet: wat is het voorwerp? Maar: Wie is het voorwerp? Als je dan naar die heerlijke geloofsbelijdenis kijkt, dan schittert daar de Drie-enige God. Dan schittert daar de Vader, Die zondaren verkoren heeft tot zaligheid. Dan schittert daar de Heere Jezus Christus, Die met Zijn lijden en sterven zondaren verlost. En dan schittert daar de

Heilige Geest, Die zondaren wederbaart. Wat een rijke inhoud van het Evangelie. Wat onmisbaar om zalig te worden. De Drie-enige God, gemeente, Die van eeuwigheid raad gehouden heeft over een weg waarin de zondaar nog zalig kan worden. Alleen al het feit dat de Drie-enige God daarover heeft willen handelen, afgezien nog van het wonder zelf om een goddeloze zondaar door het bloed van Christus zalig te maken. Dat God van eeuwigheid bewogen is, dat deze Drie-enige God in de beloften van het Evangelie gaat schitteren, dat er bij deze Drie-enige God een welbehagen is, een behagen om wel te doen, om goed te doen aan een slecht mens, ja, dat is al blijde boodschap.

Kijk, de beloften van het Evangelie, al wat ons in het Evangelie beloofd wordt, hebben hun oorsprong in de Drie-enige God. Kunt u daarom begrijpen dat toen dat heerlijke Evangelie aan die bevreesde herders in Efratha's velden werd geopenbaard als een blijde boodschap, de engelen begonnen te zingen: *Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.*

Hoe zou dat toch kunnen? Hoe kan de Heere een welbehagen hebben in een mensenkind? Hoe kan de Heere behagen hebben om zo'n slecht mens, ben je het ook al, niet alleen verstandelijk maar met je hart, zo'n slecht mens, zo'n goddeloze, toch nog zalig te maken? Daar heeft God over nagedacht. En dan mag het als in een notendop klinken in deze goddeloze wereld: *Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.* O, die Drie-enige God heeft er alles aan gedaan om u, arme zondaar, jou, arme zondaar, zalig te kunnen maken. En daar spreken nu de beloften van het Evangelie van.

Maar er is meer. Ja, nog meer dan dat. Want het Evangelie en de beloften van het Evangelie spreken niet alleen van de blijde boodschap Wie de Drie-enige God is en wat deze Drie-enige God gedaan heeft, maar de beloften van het Evangelie laten ook zien hoe je nu leert delen in die rijke inhoud van dat Evangelie. Met andere woorden: hoe komt een verloren zondaar weer in de gemeenschap met de Drie-enige God? Ook dat hoort erbij. Ook dat wordt beloofd. Ook dat hoort bij *al wat ons in het Evangelie beloofd wordt.*

En weet u wat nu zo'n wonder is? Als je onder de prediking van het Evangelie twee namen hoort noemen. Allereerst Zijn Naam, die heilig is en goed. Die Naam openbaart Wie Hij is en Wie Hij wil zijn voor een arme zondaar. Maar dat je in de beloften van het Evangelie ook je eigen naam hoort noemen.

Mag ik zomaar eens een voorbeeld noemen? *Zalig zijn die treuren, want zij zullen vertroost worden.* Dan moet je in de kerk zitten als een bedroefde zondaar. Dan hoor je toch je naam noemen. Maar als je dan ook hoort: *zij zullen vertroost worden*, dan hoor je als het ware ook de Naam van die Trooster, Die zegt: *Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen.*

Wat heerlijk om zo onder het Evangelie te mogen zijn. Dan mag je door het geloof, dat de Heilige Geest werkt, Zijn Naam en jouw naam horen noemen. En dan dat wonder: die passen precies bij elkaar.

Ja, dan heb je gezegende kerkdiensten, als het zo gaat werken in je ziel. Als de Heere komt als een belovend God in Christus, in Wie al de beloften ja en amen zijn. Dan worden de beloften van het Evangelie begerenswaardig voor arme, uitziende zondaren. En wat een onderwijs ligt er dan niet in die apostolische geloofsbelijdenis verklaard. Het zijn, zoals wijlen ds. Tanis eens schreef in *Bewaar het Pand*, twaalf touwen die vanuit de hemel neerdalen tot op de aarde, zo laag dat een arme, heilbegeerige, uitziende zondaar zich eraan vast kan klampen. Wat een wonder. En mag ik u vanmiddag eens vragen, gemeente, eerbiedig bedoeld: is er uit de hemel wel eens zo'n touw

neergedaald in Kralingen, tot in je hart? En gaf de Heilige Geest de handen van het geloof om het vast te klampen?

Misschien gebeurt het wel juist onder de prediking. Terwijl ik preek, zit hier misschien een onbekeerde zondaar die tot bekering moet komen. En dan komt er een belofte van het heilig Evangelie en die daalt in je ziel, terwijl je hart wordt opengebroken door de Geest: *En Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlezen hart geven.*

Of er zit hier een bedroefde zondaar die treurt over de zonde. En dan komt dat koord uit de hemel: *Zalig zijn die treuren, want zij zullen vertroost worden.*

Of de Heere ziet vanmiddag in Rotterdam-Kralingen een arme zondaar zitten die het niet meer weet, die niet meer weet of de Heere nog aan hem denkt. En dan komt er vanuit het heilig Evangelie zo'n touw van de belofte uit die hoge hemel naar beneden, en op dat touw staat geschreven: *Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten.*

Misschien zit er iemand die denkt: zou zo één nog welkom zijn bij Christus? Zo gezondigd, zoveel blokkades opgeworpen, ik weet niet hoe ik ooit nog bij Hem moet komen. En dan komt er weer zo'n touw naar beneden, en daarop staat geschreven: *Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.*

Er zit misschien nog iemand in de gemeente, of thuis mee te luisteren, die alleen maar zeggen kan: *Een stroom van ongerechtigheden had de overhand op mij.* En dan gaat het Evangelie open, en weer daalt er een touw uit de hemel, waarop geschreven staat: *En het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.*

Ik ga nog even verder, want het kan heel onderscheiden liggen vanmiddag. Misschien is er wel een weggelopen schaap, van het pad afgedwaald, dat niet meer weet hoe het terug moet komen. En daar, in de duisternis van verre streken, komt een belofte uit het heilig Evangelie uit de hemel door de prediking: *Keert weder, gij afkerige kinderen; Ik zal uw afkeringen genezen.*

Misschien ben je vastgelopen. Je snapt er helemaal niets meer van. Die zegt dit, die zegt dat. Die heeft het over zo'n bekering. Heere, ik weet het niet meer. Wat is nu toch waarheid? En er komt weer zo'n touw uit de hemel. Kijk eens goed wat erop geschreven staat: *Ik zal u onderwijzen, en u leren van den weg, dien gij gaan zult; Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn.*

O gemeente, je zou uren kunnen preken over die heerlijke beloften van het Evangelie. *Geloof het Evangelie.* Uit de volheid van het genadeverbond vloeit werkelijk een overvloed van genade. Als de Heere dat kabinet van het genadeverbond opent, dan vloeien de rijkste beloften als touwen naar beneden. En dat alles vinden we samengevat in die heerlijke twaalf artikelen, waar het gaat om de inhoud: de Drie-enige God, van Wie al die beloften vandaan komen.

Heb je het ook al geleerd op de school van vrije genade om met je mond en met je hart te belijden: *Ik geloof in God den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde. En in Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon, onzen Heere. Ik geloof in den Heiligen Geest.* O, dan zal zo'n belijdenis gepaard gaan met een gebed: O Vader, dat Uw liefde ons blijke. O Zoon, maak ons Uw beeld gelijk. O Geest, zend Uw troost ons neer.

En als dan die momenten in het geloofsleven aanbreken dat het geloof sterk mag zijn, zich richten mag op die Drie-enige God en zich vast mag klampen aan die heerlijke beloften van het Evangelie, dan zingt de ziel in zielsverwondering: Drie-enig God, U alleen zij al de eer. En in welke weg wordt

deze Drie-enige God nu gekend? Nu, dat zegt de Heere Jezus heel duidelijk: *Bekeert u, en geloof het Evangelie.*

3. De beleving van dit woord

De Heere Jezus laat Zijn stem horen vanuit onze tekst: *Geloof het Evangelie.* Die oproep is blijkbaar nodig, voor het eerst en steeds weer opnieuw. Daarin zit ook ernst. Want als je ongehoorzaam blijft aan deze oproep, wat dan? De Heere zegt niet: kruip op je knieën naar Rome. Maar de Heere zegt: *Geloof het Evangelie.*

Het zal wat wezen als je ongehoorzaam sterft en onder zo'n woord hebt mogen verkeren. Vanwege de zonde tegen de wet liggen we al verloren. Maar als je dan gebracht bent onder het heilig Evangelie, en de stem heeft geklonken: *geloof het Evangelie*, en je gelooft het niet, wat dan? Dan ga je verloren vanwege je ongelooft.

Voel je hoe nodig het is? *Geloof het Evangelie.* Geloof Zijn heil- en troostrijk Woord. Verhard je toch niet. Laat je toch leiden.

Maar kan de mens dat dan wel, wat de Heere Jezus hier zegt? Ach nee. Totaal niet. Probeer het maar, maar het lukt niet. Tenminste niet zoals de Heere het hier bedoelt. De mens is nog altijd onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. De gevallen mens kan niet meer zaligmakend geloven. Dat is ten enenmale uitgesloten.

Maar waarom zegt de Heere het dan toch? Waarom zo indringend: *Geloof het Evangelie*? Dat doet de Heere om je vier dingen te leren.

In de eerste plaats dat je gaat voelen hoe noodzakelijk het is om te geloven. Daarom moet er een dringend appel gedaan worden en aan je hart gelegd worden, als je onder het Evangelie mag zijn. Want als geen ander weet de Heere Jezus wat je nodig hebt, onmisbaar nodig hebt, namelijk het geloof in het Evangelie. Dus elke keer als het klinkt: *geloof het Evangelie*, wil de Heere als het ware duidelijk maken: je kunt het niet missen, het is echt hoogst noodzakelijk.

In de tweede plaats wil de Heere een mens leren, en de Heilige Geest gaat dat ook leren als het woord naar binnen wordt gebracht in je geopende hart, dat je werkelijk machteloos bent om aan dit bevel gehoor te geven. Dan laat de Heilige Geest het je wel voelen hoe machteloos je bent. En hoe dat dan ook komt, dat is altijd nog eigen schuld, vanwege de zonde, en met name vanwege die zonde waarmee alles begonnen is in het paradijs: de zonde van ongelooft.

In de derde plaats wil de Heere nog iets laten zien, als Hij zo indringend met dat woord komt: *Geloof het Evangelie.* Namelijk dat het mogelijk is bij Hem. Nee, niet meer vanuit de mens, maar door Hem alleen. Het is alsof ik achter deze oproep Hem hoor zeggen: *De dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God.* En als de Heere iets beveelt, gemeente, dan weet Hij volmaakt dat Hij iets van de mens eist wat die mens niet geven kan. En daarom maakt Hij het waar.

Er werd voor de dienst nog gespeeld: *Al wat u ontbreekt, schenk Ik, zo gij 't smeekt, mild en overvloedig.* En weet je, als je dat nu gaat ervaren, als dat werkelijkheid voor je wordt, de noodzaak van dat geloof, de machteloosheid in jezelf, maar ook de mogelijkheid bij God, dan word je werkzaam. Dan voel je enerzijds dat je zelf een uitgewerkte zondaar bent, maar je bent tegelijkertijd begerig gemaakt naar datgene wat buiten jezelf in Christus te vinden is: een uitgewerkte zaligheid.

En dan komen we bij een vierde doel waarom de Heere tegen die achtergrond zegt: *Geloof het Evangelie*. Dat maakt je afhankelijk, afhankelijk vluchtend tot de troon van Gods genade, met dat bevel in je hart en met de belijdenis: Heere, het komt op het geloof aan. Het komt op het geloof in het Evangelie aan. Maar Heere, ik kan het niet geloven. Als je dat zo zegt, is dat geen lijdelijkheid meer, maar dan is het de nood van je hart. Ik kan niet geloven. Ik zou het wel willen, maar ik kan niet geloven zoals U het tegen mij zegt: *geloof het Evangelie*.

Dan ga je roepen: kom mijn ongelovigheid te hulp, Heere. Ja, geef mij geloof om te geloven. En doe mij zo in die weg de rijkdom van het Evangelie verstaan. En in welke weg kom je daar nu zo toe? Nu, zegt de Heere Jezus: *Bekeert u*. In de weg van de waarachtige bekering. U ziet heel duidelijk de volgorde: *Bekeert u, en geloof het Evangelie*.

Jawel, je komt deze twee woorden ook wel eens in een andere volgorde tegen, geloof en bekering, en die volgorde klopt ook. Maar dan is de betekenis van het woord *bekering* anders. Als wij de oproep tegenkomen *geloof en bekeert u*, dan heeft bekering meer de betekenis van de heiligmaking als vrucht van het geloof, zoals die in de dagelijkse bekering openbaar komt, Zondag 33.

Maar zo wordt het in onze tekst door de Heere Jezus niet gebruikt. Hij spreekt eerst van bekering en daarna van geloof. Dat blijkt ook uit het Griekse grondwoord dat de Heere Jezus hier gebruikt. Dat betekent dat er een verandering optreedt van je hart en van je verstand, een verandering die gepaard gaat met berouw. Hier heeft het woordje bekering de betekenis zoals Paulus het later onder woorden brengt: *Want de droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekering tot zaligheid*.

Met andere woorden: aan het geloof in het Evangelie, zoals het hier in onze tekst bedoeld wordt, gaat nu de droefheid naar God vooraf, die onberouwelijke bekering, die ook de Heilige Geest werkt om plaats te maken voor de heerlijke inhoud van het Evangelie.

En dat is niet een eenmalige zaak, maar een voortgaand proces. Als we dan straks met de hulp van de Heere dat rijke onderwijs van Zondag 8 tot en met 22 mogen doorwandelen, biddend mogen doorwandelen, waar het gaat over de Vader, de Zoon en de Heilige Geest en over de weldaden voor een arme zondaar, dan is het altijd weer in de weg van: *Bekeert u, en geloof het Evangelie*.

Want je bent je oude mens noch niet kwijt. We hebben het vanmorgen toch gehoord hoe onverbeterlijk zelfs een ware gelovige is. Daarom blijft die oproep tot bekering gelden. De dagelijkse bekering blijft nodig, om elke keer weer in een weg van berouw tot het geloof te mogen komen.

O, er is in een mensenkind, ook in een ware gelovige, altijd weer alle redenen aanwezig waarom de Heere Zijn Kerk zou loslaten. Maar Hij doet het niet. Want Hij heeft hen als het ware vastgegrepen met die sterke touwen uit het welbehagen, met die heerlijke beloften van het genadeverbond. En zo laat Hij dat prediken naast de prediking van de wet. Ja, wet en Evangelie, bekering en geloof, het blijft noodzakelijk, totdat er een einde komt aan het bestaan van die oude mens, dat vleselijke, zondige vlees.

Als een kind van God gaat sterven, dan is er geen bekering meer nodig en dan is er geen geloof meer nodig. Want als de oude mens sterft, blijft de nieuwe mens over. Dan is er niets meer dat bekeerd moet worden. En als een kind van God sterft, gaat het geloof over in aanschouwen, als zij

mogen komen in de eeuwige heerlijkheid. Omdat de Heere Zelf, de Drie-enige God, ervoor gezorgd heeft dat het waar werd:

Bekeert u, en geloof het Evangelie.

Amen.